

En usaglig anmeldelse

Allan Holmgren anmelder i Psykolog Nyt 18/2014 Svend Brinkmanns morsomme, provokerende og kulturkritiske bog ”Stå fast” og benytter lejligheden til at luften sine fordomme og til at gå til angreb på gestaltterapien og den humanistiske psykologi i almindelighed. Han afslutter sin anmeldelse med at reklamere for den terapiform, han selv underviser i som ”den rigtige terapiform”.

Vi synes, at anmeldelsen bærer præg af mangel på faglig viden og mangel på kollegial etik – grænsende til faglig uanstændighed.

Allan Holmgren hævder, at gestaltterapien kun handler om, at man skal ud med sine følelser. Han konkluderer: ”... at det er der ikke kommet meget godt ud af.

Andet end forliste ægteskaber og selvoptagede eksistenser.” Dermed afslører han et pinligt ukendskab til gestaltterapi.

Det er muligt, at Allan Holmgren engang har deltaget i eller hørt om gestaltkurser, hvor selvlærte ”terapeuter” efterlignede de ”Perls’ske” teknikker uden at have langvarig terapeutisk træning og et teoretisk fundament. Men at bygge sine konklusioner på disse erfaringer vidner om manglende kendskab til den moderne gestaltterapis teori og praksis.

Gestaltterapiens teoretiske fundament bygger på, at individet og omverdenen (feltet) er uløseligt og gensidigt forbundne, og at det enkelte individ derfor umuligt kan forstå sig selv ved at finde ”sandheden” inde i sig selv. I gestaltterapi forstås det enkelte individ og dets væren-i-

verden altid som en funktion af relationen mellem jeg, du, vi og det – både her og nu og over tid, idet mennesket altid er på vej fra noget og på vej til at blive noget han/hun endnu ikke er – dvs. at tiden og menneskets uomgængelige død betragtes som vigtige eksistensfænomener. Det er derfor et centralt paradoks i gestalt, at det ofte ikke er ved at ville forandring, men derimod ved at acceptere det, som er, at forandring faktisk finder sted.

Det terapeutiske ”redskab” er kontakt og dialog (og bygger hverken kun på klientens fortælling om sig selv eller på hendes/hans følelser og såkaldte indre oplevelser). Gestaltterapi er i sin praktik deskriptiv og fænomenologisk, idet det er i kontakten, i relationen, at klienten opdager hvordan, og at hun/han er medan-

svarlig for sig selv og sit forhold til verden – dvs. at gestaltterapi klargør, hvordan hun/han/vi påvirker og påvirkes og opdager, hvilke værdier der giver mening for hende/ham/os.

Hvis Allan Holmgren havde haft fokus på andet end at bruge Brinkmanns kulturkritik som afsæt til at luften egne fordomme, kunne han med fordel have peget på, at bogen visse steder er lige lovlig overfladisk set med psykologfaglige øjne, selv om den er et relevant kulturkritisk indspark. ■

Mikael Sonne og Hanne Hostrup

Kommentar

Replik til ovenstående to debatindlæg:

Tak til Jan Tønnesvang, Mikael Sonne og Hanne Hostrup for at forholde sig til min anmeldelse af bogen ”Stå fast – et opgør med tidens udviklingstvang”.

Kritikken fra de tre kommer ikke bag på mig. Den er naturligvis velkommen. Hvis man først unddrager sig kritik, viser man. Så er man faldet for vishedens fristelse. Som den chilenske biolog og filosof Maturana udtrykte: *The more you are a true believer, the more violence you create.* Dette gælder vel os alle.

Hvis man ikke må udtale sig kritisk om andre psykologiske skoler og retninger, stopper tænkningen.

Det vil dog være synd for vores fag, hvis der ikke fortsat er mulighed for en vis kritisk tæft og selvrefleksion.

Måske har Brinkmanns bog ramt et eller flere ømme punkter blandt en del psykologer. ■

Allan Holmgren